

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 379/2017
13.07.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., чији је пуномоћник Слободан Шошкић, адвокат из ..., против тужене „ВВ“ ..., ради утврђења ништавости уговора о кредиту и брисања заложног права, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1999/15 од 12.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 13.07.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1999/15 од 12.05.2016. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1999/15 од 12.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 421/14 од 24.04.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиља којим су тражиле да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство уговор о кредиту за финансирање изградње стамбено-пословног објекта ближе описаног у изреци, закључен између предузећа „ГГ“ ... и „ДД“ ..., а којим је укњижено заложно право на непокретности у својини „ГГ“ ... на делу стамбено-пословног објекта постојећег на кат. парц.бр. ... КО ..., ближе описаног у изреци пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиља којим су тражиле да суд одобри брисање заложног права укњиженог на непокретности у својини предузећа „ГГ“ ..., и то: тужиље АА из ... на становима бр. ... и ... и на локалу ..., ближе описаним у изреци и тужиље ББ на стану бр. ... и локалу ... ближе описаним у изреци. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1999/15 од 12.05.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиља и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиље су изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложиле су да

се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права и ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, а по оцени Врховног касационог суда потребно је да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, односно за новим тумачењем права у погледу примене члана 103. став 1. Закона о облигационим односима, којим је прописано да је уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав, ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго и члана 109. став 1. истог закона, којим је прописано да на ништавост суд пази по службеној дужности и на њу се може позвати свако заинтересовано лице. Правна питања која су се у вези примене одредаба Закона о облигационим односима поставила у овој парници односе се на конкретне чињенице и околности овог случаја, а не на јединствену примену закона која треба да допринесе правној сигурности и уједначавању судске праксе. Уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке, којима је на другачији начин одлучено у истој или сличној чињенично правној ситуацији, чиме би евентуално било оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиља није дозвољена.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради утврђења ништавости и брисања заложног права поднета је 27.07.2010. године. Вредност предмета спора означена је у тужби на износ од 510.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору, који се односи на новчано потраживање, а у коме вредност предмета спора побијаног дела (510.000,00 динара) не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић